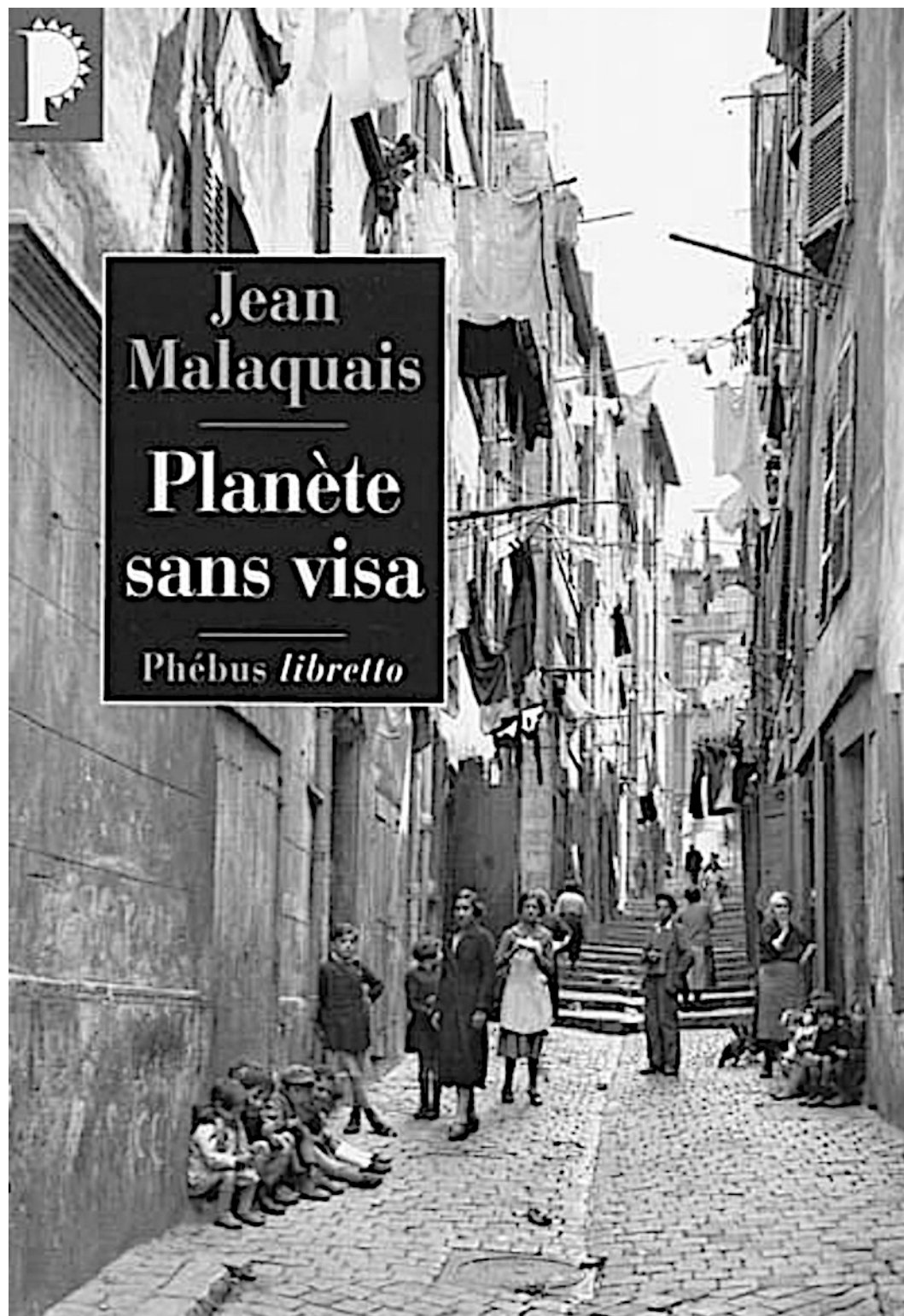

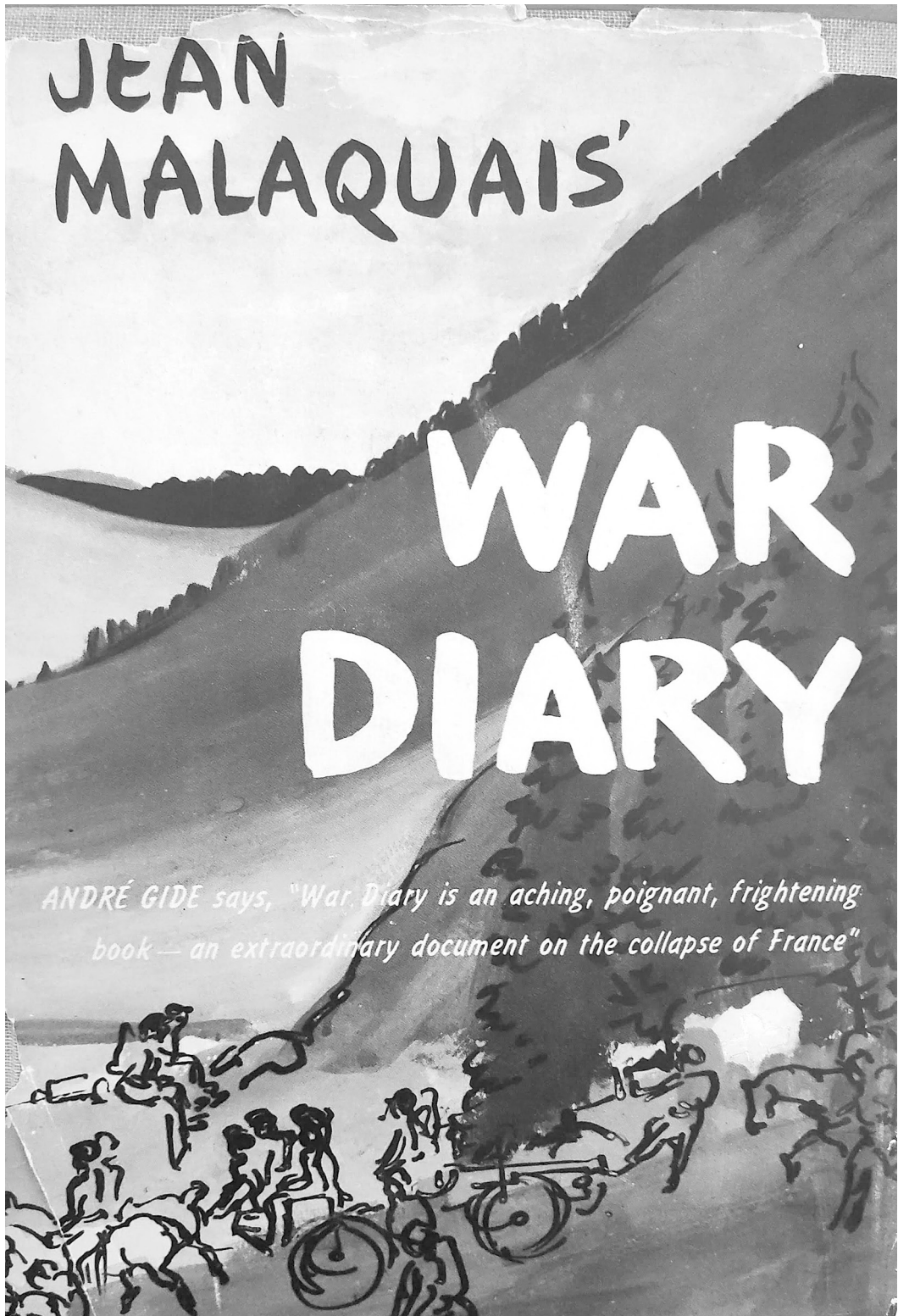

Jean
Malaquais

Planète
sans visa

Phébus *libretto*

JEAN
MALAQUAIS'

WAR DIARY

ANDRÉ GIDE says, "War Diary is an aching, poignant, frightening book — an extraordinary document on the collapse of France"

14 Οκτωβρίου 1939, βράδυ. Αυτή η κοινή ζωή μέσα στην κόπρο που ονομάζεται αδελφότητα των όπλων – τι απαίσια φάρσα! Τι απάτη απέναντι στα ευγενή αισθήματα! Εδώ δεν ακούς ποτέ μια ειλικρινή κουβέντα, μια κουβέντα απλής συντροφικότητας. Κι όμως, πόσο πολύ θα ήθελα να το έριχνα στο σφύριγμα, να σφυρίζω σαν το πιο παράξενο μηχανικό παιχνίδι. Γιατί αυτή η φάρσα θα κρατήσει πολύ, και κανείς δεν θα ξεγελαστεί.

Νομίζω ότι δεν αγαπώ τους ανθρώπους· αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν αγαπώ τον άνθρωπο. Αυτός είναι ο μοναδικός τρόπος που μπορώ να εξηγήσω γιατί, ενώ έχω ένα σχεδόν οδυνηρό αίσθημα δικαιοσύνης, είμαι βαθιά άδικος.

Λέω στον εαυτό μου ότι σε σχέση με τους συμπολεμιστές μου μου λείπει η κατανόηση· άρα και η συμπόνια· άρα και η δικαιοσύνη. Το λέω αυτό στον εαυτό μου και ταυτόχρονα του λέω και το αντίθετο: Βρίσκω τον εαυτό μου άδικο γιατί έχω την τάση να τους υπερασπίζομαι και να τους δικαιολογώ. Και δεν θα έπρεπε να επιτρέπω στον εαυτό μου να πέφτει σε αυτή τη λούμπα εάν, έχοντας λάβει τα πάντα υπόψη, είμαι αδιάφορος γι' αυτούς. Αλλά όλα αυτά δεν είναι παρά μια νοητική κατασκευή. Κατά βάθος, δεν τους συγχωρώ που βυθίζονται στο χαμηλότερο επίπεδο ευτελισμού, και κυρίως που κυλιούνται εκεί πέρα ευχαριστημένοι. Και καμία μεταφυσική δεν μπορεί να τους λυτρώσει στα μάτια μου.

Ποτέ δεν έμαθα να ζω, εννοώ να ζω ανάμεσα στους ανθρώπους. Αυτή η δραστηριότητα απαιτεί μια λιγότερο οξυδερκή καρδιά, μια λιγότερο κριτική και κάπως υποκριτική επιείκεια, την οποία σιχαίνομαι. Και απαιτεί μια επιθυμία να ευχαριστείς τους άλλους και μια δίψα για χειροκρότημα που δεν στερούνται ευτέλειας. Αναμφίβολα βιώνω ένα είδος υπεροπτικής χαράς όταν αισθάνομαι απομονωμένος, μιας χαράς όμως που έχει μια γεύση πίκρας.

Αυτά που θα δούμε υπόσχονται να ξεπληρώσουν όλα τα χρέη της φαντασίας. Μήπως να αφήσω τα κόκκαλά μου εδώ; Όχι, σίγουρα όχι. Εξάλλου, είμαι σίγουρος ότι δεν θα συμβεί αυτό. Αλλά θα έμενα έκπληκτος εάν επέστρεφα ίδιος με πριν.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Ζαν Μαλακέ Ημερολόγιο πολέμου